

Arrest

nr. 255 243 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker treedt op 17 maart 2017 in Tunesië in het huwelijk met L. G. van Belgische nationaliteit. Op 27 februari 2018 dient verzoeker op basis van het huwelijk een aanvraag in voor het bekomen van een visum lang verblijf (type D). Op 26 november 2018 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 9 oktober 2020 zijn verzoeker en de referentiepersoon uit de echt gescheiden. Per brief van 19 september 2019 wordt verzoeker ingelicht dat er overwogen wordt om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Verzoeker wordt verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan worden nagegaan of er elementen voorhanden zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht kunnen verhinderen. Deze brief wordt op 14 oktober 2019 aan verzoeker betekend.

Op 29 januari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

<i>Naam: H. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Tunesië</i>	<i>Geboorteplaats: Nabeul</i>
<i>Voorna(a)m(en): M. (...)</i>	<i>Geboortedatum: (...)1992</i>	<i>RR: (...)</i>
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) GENT</i>		

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaamt het verblijfsrecht in functie van G. L. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit met wie hij op 17.03.2017 in Tunesië in het huwelijk trad. Betrokkene reisde het Rijk in met een D-visum, de bijlage 15 werd afgeleverd op 29.08.2018. Hij werd in het bezit gesteld van de F-kaart op 26.11.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit het administratieve dossier blijkt dat de relatie al langer niet meer goed zat, heden blijkt dat referentiepersoon en betrokkene uit de echt gescheiden zijn sinds 09.10.2020. De feitelijke scheiding van betrokkenen is reeds minstens een feit sinds 09.06.2020 (voorstel ambtelijke schrapping van betrokkene waarna een adreswijziging volgde). Uit het administratieve dossier blijkt evenwel dat betrokkene niet meer bij referentiepersoon verblijft sinds 21.05.2020, de dag waarop betrokkene na onder politiebegeleiding zijn spullen ophaalde en de huissleutels diende af te geven.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief op 19.09.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend per aangetekend schrijven op 14.10.2019.

Gelet de relatie tussen referentiepersoon en betrokkene nogal hoogtes en laagtes heeft gekend, werd er op 05.06.2020 en op 23.09.2020 opnieuw een onderzoek gestart, doch telkens zonder succes. Betrokkene heeft nagelaten om zijn adreswijziging door te geven. Hij staat heden gedomocilieerd te Komijnstraat, maar kon er niet worden aangetroffen. Betrokkene zou in augustus 2020 naar Tunesië vertrokken zijn. De nieuwe onderzoeken geraken niet betekend.

Niettegenstaande is het redelijk te stellen dat betrokkene er kennis van genomen heeft dat hij DVZ dient op de hoogte te stellen van elke relevante wijziging in zijn situatie. De aan betrokkene op 14.10.2019 betekende brief vermeldde immers: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene legde ook uit eigen beweging geen verdere stukken meer voor. Huidige beslissing zal zodoende noodzakelijkerwijs genomen worden op basis van de voor DVZ beschikbare informatie.

Betrokkene legde volgende stukken voor:

- *Inburgeringscontract dd. 15.03.2019*
- *Copie Integrale van de huwelijksakte dd. 05.02.2018*
- *Brief dd. 16.10.2019 advocaat MOERMAN waaruit blijkt dat de echtscheidingsprocedure werd stopgezet; schrijven aan de familierechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent m.o.o. doorhaling dd. 16 oktober 2019; oproeping voor de familierechtbank dd.*

- 30.10.2019 bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent m.o.o. doorhaling; begeleidend schrijven dd. 31.10.2020 van de raadvrouw aan DVZ
- Attest CAW dd. 07.11.2019
- Contract en loonfiches op naam van betrokkene van tewerkstelling bij ACCENT, allen van in 2019
- Samenwoonstverslag dd. 08.10.2019

Voor wat de uitzonderingsvoorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° betreft, dient vastgesteld te worden dat betrokkenen in het huwelijksbootje stapten op 17.03.2017 en dat er sinds 09.06.2020 sprake is van een feitelijke scheiding van betrokkenen (voorstel ambtelijke schrapping van betrokkene waarna een adreswijziging volgde). Betrokkenen zijn geen dus geen 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt minstens sinds juni 2020 achterhaald te zijn. De echtscheiding werd vervolgens uitgesproken op 09.10.2020.

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4, 2° en 3°, deze zijn niet van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd, evenmin blijkt uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Wel integendeel, uit het dossier blijkt eerder het omgekeerde waar. Hoe dan ook dient geconcludeerd te worden dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat ook nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene heden aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets blijkt dus dat betrokkene heden werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden is tewerkgesteld geweest, de in het dossier aanwezige bewijzen van tewerkstelling dateren echter allen van 2019. Ook in de dagvaarding van referentiepersoons advocaat staat het volgende geschreven: "Gedaagde draagt nog steeds nauwelijks bij in de lasten van het huwelijk. Hoewel gedaagde intussen aan de slag is en een netto-maandinkomen geniet van 1600 EUR, betaalde hij in totaal 2020 amper 1280 EUR (oftewel : om en bij de 250 EUR/maand) aan verzoekster voor zijn aandeel in de kosten. Dit terwijl de huishuur van de gezinswoning alleen al 775,00 EUR/maand bedraagt. De rest spaart gedaagde, en hij windt er geen doekjes om dat hij die gelden opzij zet met de enkele intentie om over voldoende spaarmiddelen te beschikken wanneer hij verzoekster verlaat." Daaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk vorig jaar nog zou zijn tewerkgesteld geweest in België. Gelet de door DVZ opgestarte onderzoeken niet betekend geraken, betrokkene zelf niets meer van zich laat horen (nog wat bewijsstukken betreft, noch wat adreswijziging betreft) en dus ook geen bewijzen van enige tewerkstelling binnenbracht, en betrokkene sinds augustus 2020 in Tunesië zou verblijven, is het bovendien niet onredelijk te stellen dat hij heden niet meer in België tewerkgesteld zou zijn.

Hoe het ook zij, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht, dient

opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Voor wat de duur van betrokkenes verblijf in België betreft (B15 dd. 29.08.2018) in verhouding met het verblijf in het land van herkomst betreft slechts een erg korte periode. Betrokkene heeft 25 jaar in het land van herkomst gewoond, is er opgegroeid, en zou volgens het politieverlag dd. 08.10.2019 sinds augustus 2020 opnieuw verblijven of verbleven hebben in het land van herkomst (betrokkene maakte geen melding van een tijdelijke afwezigheid noch melding van terugkeer. In het administratieve dossier zijn er evenwel aanwijzingen dat hij mogelijks zou terugkeren gelet hij op zoek zou zijn naar een studio in de regio van Gent. Hoe ver het met die zoektocht staat, is niet duidelijk. Voor zover betrokkene heden reeds terug het land ingereisd zou zijn, dient opgemerkt te worden dat hij nagelaten heeft zijn adres door te geven, waardoor hier geen rekening mee kan gehouden worden). In elk geval is het gelet op het voorgaande redelijk te stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst of origine en hij aldaar nog een sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen en dat hij de taal nog machtig is.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft, werd een inburgeringscontract voorgelegd. Vooreerst betreft dit, samen met taallessen en maatschappelijke oriëntatie, een verplichte cursus. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Er werd echter geen bewijs voorgelegd dat hij dit traject ook daadwerkelijk heeft afgerond en alle onderdelen aldus heeft gevolgd. Uit verklaringen van referentiepersoon en uit het attest van het CAW dd. 07.11.2019 blijkt evenwel dat meneer Nederlandse lessen volgde. In het attest van het CAW staat verder te lezen: "Als er nadien meer tijd vrijkomt zal hij met plezier de volgende niveaus aanvangen. Voor zijn inburgering legde hij een test af die positief geëvalueerd werd. Sinds juni 2019 is hij voltijds aan de slag bij het bedrijf Metalfire in Evergem. Hij werkt er met weekcontracten maar er is de intentie om hem een vast contract aan te bieden. Ook mevrouw G. (...) is aan het werk. Zij heeft twee kinderen uit een eerder huwelijk. De kinderen wonen in bij hen. Ze vormen samen een gezin. OCMW steun wordt er niet aangevraagd door het gezin H. (...). De twee salarissen volstaan voor de dagdagelijkse uitgaves." Van geen van voormelde stellingen uit het attest werd echter bewijs voorgelegd. Louter het attest zelf dient als een verklaring op eer beschouwd te worden, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Met betrekking tot betrokkenes integratie in het Rijk, dient opgemerkt te worden dat uit niets in het dossier alvast blijkt dat betrokkene op een manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Verder werd in het verleden een arbeidsovereenkomst bij ACCENT voorgelegd en loonfiches. Nergens echter kan in het dossier blijken dat betrokkene heden nog steeds tewerkgesteld zou zijn. Er werd een aantal keer getracht betrokkene te bevragen, o.a. met betrekking tot zijn integratie in het Rijk. Echter bleek betrokkene onvindbaar voor de politiediensten, noch hield hij zich aan de wettelijke verplichting om zelf zijn verblijfsadres door te geven. Heden zou betrokkene sinds enkele maanden in Tunesië verblijven. Zoals gesteld is het redelijk te stellen dat betrokkene heden niet meer tewerkgesteld is. Voor zover betrokkene terug in het land zou zijn en wel degelijk tewerkgesteld zou zijn of zou geweest zijn, dient vooreerst opgemerkt te worden dat niet hij nagelaten heeft daaromtrent iets voor te leggen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het loutere hebben van een job en bijhorend inkomen op zich geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens sprake moet geweest zijn van 3 jaar huwelijk, niet zijn opgenomen. Bovendien, bij gebrek aan contra-indicaties kan geconcludeerd worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Het is redelijk aan te nemen dat betrokkene ook heden (of op zijn minst in de maanden tot aan zijn eventuele terugkomst naar België indien reeds terug in België) daar in zijn levensonderhoud diende te voorzien en hij daartoe aldaar in de nodige bestaansmiddelen diende te voorzien. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Hij kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan.

Wat betreft de gezinssituatie stellen we vast dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon en betrokkene niet meer gezamenlijk gevestigd zijn sinds minstens 09.06.2020, dat er sindsdien geen minimum aan relatie meer is, en dat vervolgens de echtscheiding werd uitgesproken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de 9-jarige dochter van referentiepersoon zou hebben aangerand. Ten gevolge daarvan zou aan betrokkene een verstoringsverbod opgelegd zijn waarbij hij referentiepersoon sowieso niet mag

komen verstoren in de gezinswoning, noch zou hij nog enige rechten hebben om daar verder te verblijven. Verder werd betrokkene uit het huis gezet na voormelde aanranding. Verder verblijf in het kader van gezinshereniging is dus op zijn zachtst gezegd achterhaald. Er is geen sprake meer van een gezinscel. Van minderjarige kinderen in het Rijk is er eveneens geen sprake. Uit het dossier kan evenmin blijken dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt in het Rijk.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumaan zou zijn. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van de artikelen 42quater en 62 van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de rechten van verdediging.

1. Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn huwelijk met een Belg. Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat verzoeker en zijn ex-echtgenote reeds sinds 9.06.2020 feitelijk gescheiden leefden. Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu er geen drie jaar wettelijke samenwoning was, geen gemeenschappelijke kinderen en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie. Voorts zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan en woonde verzoeker slechts een erg korte periode in België. Verzoeker zou volgens verweerder onvindbaar zijn geweest voor de politiediensten en hebben nagelaten, indien hij terug in België zou ingereisd zijn, zijn adres door te geven. Volgens verweerder is het hebben van een job en bijhorend inkomen geen bewijs van integratie in de zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan. Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumaan zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

2. Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst. Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

3. Het staat vast dat verzoeker reeds op 14 oktober 2019 werd uitgenodigd zijn individuele situatie toe te lichten. Verzoeker heeft verweerder tal van bewijsstukken overgemaakt. Echter op 29 januari 2021 wordt door verweerder plots een beslissing genomen waarbij een einde werd gesteld aan verzoekers verblijfsrecht. Dat ondertussen anderhalf jaar zijn verstreken en verzoeker zich verder geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving. Zo werkte verzoeker tot juni 2020 onafgebroken via Accent Jobs bij Metalfire te Evergem (cf. stuk 2). Op 23 juni 2020 tekende hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij BVBA REMOTEC, gevestigd te Sint-Denijs-Westrem, Poortakkerstraat 7 (cf. stuk 3). Verzoeker keerde tijdens de zomervakantie terug naar Tunesië om zijn familie te bezoeken. Echter door de coronapandemie werden de terugvluchten telkens uitgesteld en slaagde hij er pas in om op 6 november 2020 naar België terug te keren. Er is dus sprake in hoofde van verzoeker van overmacht.

Verweerder is dan volkomen verrast dat alsnog een beslissing werd betekend waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht in België. Dat verzoeker immers naar aanleiding van het schrijven dd. 19.09.2019 bewijsstukken aan verweerder heeft overgemaakt in het kader van een socio-economisch onderzoek. Dat verzoeker er dan ook van uitging dat hij verder in België kon verblijven nu hij nadien niets meer van verweerder hoorde. Dat dit minstens de opgewekte gerechtvaardigde verwachting van verzoeker was. Nadat hij bewijsdocumenten verweerder had bezorgd, bevond hij zich in de overtuiging dat zijn verblijfsrecht behouden bleef. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel.

4. In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van het feit dat er geen drie jaar wettelijke samenwoning is geweest. Eerst en vooral stelt verweerder volkomen onterecht dat er sprake is geweest van een wettelijke samenwoning in plaats van een huwelijk. Dat overigens dit huwelijk tenminste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar in België, zodat er wel degelijk sprake is van een uitzonderingsgrond (art. 42quater §4, 1° Vw) in hoofde van verzoeker ! Verzoeker voldoet tevens aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42quater§4, tweede lid Vw. gezien zijn onafgebroken tewerkstelling in België (cf. stukken 2 en 3).

5. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd uiteindelijk pas op 29 januari 2021 genomen. Bij verzoeker was dan ook de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat de feitelijke scheiding sedert mei 2020, gevolgd door de echtscheiding op 9.10.2020, geen invloed zou hebben op zijn verblijfsrecht en zijn economische en sociale verankerings wel degelijk volstonden om zijn verblijf in België te rechtvaardigen en zijn verblijf niet zou worden ingetrokken. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat de bestreden beslissing geenszins binnen een redelijke termijn werd genomen. Dat ondertussen verzoeker zich verder integreerde, werkte, een nieuwe arbeidsovereenkomst tekende,... elementen waarmee verweerder geenszins heeft rekening gehouden gedurende de jaren verzoeker wettelijk verder in België verbleef (weliswaar onderbroken door een ingevolge de coronapandemie langer ongewild verblijf in Tunesië) alvorens verzoeker een beslissing te betekenen waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht. De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. Verzoeker hield geen rekening met de vaststelling dat het huwelijk tenminste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar in België, zodat er wel degelijk sprake is van een uitzonderingsgrond (art. 42quater §4, 1° Vw) in hoofde van verzoeker en dat verzoeker voldoet aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42quater§4, tweede lid Vw. gezien zijn onafgebroken tewerkstelling in België (cf. stukken 2 en 3). Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

6. Verweerder heeft nagelaten alsnog verzoeker opnieuw uit te nodigen/te horen zijn individuele situatie toe te lichten alvorens verzoeker een beslissing te betekenen, zeker nu ingevolge de coronapandemie terugvluchten worden geannuleerd/uitgesteld,....

7. Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich persé opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht. Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat. Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de Belgische samenleving (cf. stukken 2 en 3). Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker na 2 jaar per se diende ingetrokken te worden, zeker nu hem na het socio-economisch onderzoek in 2019 nog verder verblijfsrecht werd verleend en verzoeker het vertrouwen kreeg dat hij verder in België kon verblijven.

8. Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker alsnog absoluut noodzakelijk was, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat

de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker alsnog in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet. De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden. De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden. In de bestreden beslissing wordt geenszins gemotiveerd waarom het al die jaren absoluut nog noodzakelijk zou zijn dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken.

9. Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst. Dit is in casu niet gebeurd. Alvorens een beslissing te betekenen werd verzoeker niet meer opnieuw uitgenodigd zijn humanitaire elementen en de reden van zijn niet-directe terugkeer uit Tunesië uiteen te zetten. Verzoeker slaagde erin om alsnog in november 2020 naar België terug te keren (cf. stuk 4).

10. Dat de elementen, die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoeker verblijft inmiddels sedert 2018 in België, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker de Nederlandse en de Franse taal machtig is, in België onafgebroken heeft gewerkt, een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft bekomen,

- leeftijd : verzoeker is 28 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling.

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels zijn tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker was tewerkgesteld waardoor hij volledig in zijn levensonderhoud kan voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

- sociale en culturele integratie : verzoeker spreekt Nederlands en Frans. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België.

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Tunesië, waar hij van nul een leven zal moeten opbouwen.

11. Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering van verzoeker. Verweerder liet na, nadat hij hem verblijfsrecht in België had toegekend door afgifte van een F-kaart, verzoeker, overeenkomstig art. 42quater §1 laatste lid, opnieuw uit te nodigen om zijn individuele situatie toe te lichten. Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.

12. Dat om al deze hoger aangehaalde redenen, de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers recht op verblijf van drie maanden wordt beëindigd. Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging. De gemachtigde stelt dat verzoeker en zijn echtgenote *“minstens sedert 09.06.2020 niet langer gezamenlijk gevestigd waren, en op 09.10.2020 ook effectief uit de echt gescheiden zijn”*. In deze reikt de formele motiveringsplicht niet zover dat verweerder moet motiveren waarom *“de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt”*. Het gegeven dat artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet voorziet in een mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen, impliceert niet dat verweerder telkens zou dienen te motiveren waarom hij van de mogelijkheid gebruik maakt om het verblijfsrecht te beëindigen. Het volstaat dat hij concreet motiveert waarom het verblijfsrecht wordt beëindigd. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, evenals aangaande de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...]

2° [...]

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 [...]

§3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; (3) en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoeker verkreeg verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met L. G. van Belgische nationaliteit, met wie hij op 17 maart 2017 in het huwelijk trad. Verzoeker werd vervolgens op 26 november 2018 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit de stukken van het administratief dossier, een e-mail van L. G. aan de stad Gent, blijkt dat verzoeker op 21 mei 2020 onder begeleiding zijn spullen ophaalde en de huissleutels heeft afgegeven. De feitelijke scheiding is sinds die dag dus een feit. De gegevens van het rijksregister bevestigen de feitelijke scheiding, want op 9 juni 2020 volgde een voorstel van ambtshalve schrapping waarna een adreswijziging volgde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon op 9 oktober 2020 uit de echt zijn gescheiden. Verzoeker betwist voormelde gegevens niet.

Gelet op het feit dat verzoeker en de referentiepersoon minstens sedert 9 juni 2020 niet langer gezamenlijk gevestigd waren, en op 9 oktober 2020 ook effectief uit de echt gescheiden zijn, heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat het verblijfsrecht van verzoeker in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet beëindigd kon worden.

Verzoeker werd per brief van 19 september 2019 verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden nagegaan of er elementen voorhanden waren die de beëindiging van het verblijfsrecht zouden kunnen verhinderen. Deze brief werd op 14 oktober 2019 aan verzoeker betekend. Verzoeker betwist niet dat hij uitgenodigd werd om zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker meent evenwel dat het vertrouwensbeginsel geschonden is omdat hij, nadat hij zijn bewijsstukken aan de gemachtigde had overgemaakt, niets meer gehoord heeft en dit tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing aan hem betekend werd.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoeker toont niet aan dat er rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. In de op 14 oktober 2019 betekende brief van 19 september 2019 wordt uitdrukkelijk vermeld: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op

de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+ kaart." Gelet op de voormelde mededeling kan verzoeker zich niet beroepen op het tijdsverloop tussen het ogenblik waarop hij uitgenodigd werd om zijn standpunt kenbaar te maken en het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen om te stellen dat bij hem de rechtmatige verwachting zou zijn gewekt dat hij zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden. Verzoeker wist of behoorde te weten dat zijn verblijfsrecht was toegekend op grond van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote en dat door het gebrek aan een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote zijn verblijfsrecht kon worden beëindigd. Verzoeker maakt de schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

Verzoeker stelt dat hij tijdens de zomervakantie terugkeerde naar Tunesië om zijn familie te bezoeken. Hij betoogt dat door de coronapandemie de terugvluchten telkens uitgesteld werden en dat hij er pas op 6 november 2020 in slaagde naar België terug te keren. Hij stelt dat er sprake is van overmacht. Verzoeker betoogt dat er inmiddels anderhalf jaar verstreken zou zijn tussen de brief van 19 september 2019 en de bestreden beslissing waarbij hij verder integreerde.

Verzoeker stelt zelf dat hij op 6 november 2020 terugkeerde naar België. De bestreden beslissing is van 29 januari 2021. Hieruit volgt dat verzoeker ruim de tijd had om bijkomende gegevens aangaande zijn sociaaleconomische situatie over te maken aan de verwerende partij. De gegevens dat hij tot juni 2020 onafgebroken werkte via Accent Jobs bij Metalfire te Evergem (stuk 2 bij het verzoekschrift) en dat hij op 23 juni 2020 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur tekende bij BVBA REMOTEC, gevestigd te Sint-Denijs-Westrem, Poortakkerstraat 7 (stuk 3 bij het verzoekschrift) zijn voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegd. De Raad kan geen rekening houden met stukken die niet blijken uit het administratief dossier en die voor het eerst gevoegd worden bij het verzoekschrift, gezien zijn ex tunc bevoegdheid in het annulatiecontentieux.

Verzoeker kan de gemachtigde niet verwijten dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de nieuwe elementen van integratie waarvan hij nagelaten heeft om deze aan de gemachtigde mee te delen. De op 14 oktober 2019 betekende brief vermeldt dat verzoeker de gemachtigde op de hoogte moest houden van alle relevante wijzigingen van zijn situatie en dat hij zijn dossier diende te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van het onderzoek. Verzoeker kan het dus enkel aan zichzelf verwijten dat hij, niettegenstaande deze duidelijke instructies, nagelaten heeft om de volgens hem relevante wijzigingen aan de gemachtigde te melden. Het is in die omstandigheden niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening te houden met de elementen die op dat ogenblik aan hem ter kennis waren gebracht. Verzoeker kan zich niet op zijn eigen onzorgvuldig handelen beroepen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te vragen.

In zoverre verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden dat hij aan de in artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgrond beantwoordt omdat het huwelijk tenminste drie jaar geduurd heeft, en dat hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarde van artikel 42quater, §4, 2de lid van de vreemdelingenwet gezien zijn onafgebroken tewerkstelling in België, laat de Raad gelden dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de in 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgrond niet van toepassing is wanneer de echtgenoten minder dan drie jaar gezamenlijk gevestigd zijn geweest. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

"Voor wat de uitzonderingsvoorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° betreft, dient vastgesteld te worden dat betrokkenen in het huwelijksbootje stapten op 17.03.2017 en dat er sinds 09.06.2020 sprake is van een feitelijke scheiding van betrokkenen (voorstel ambtelijke schrapping van betrokkene waarna een adreswijziging volgde). Betrokkenen zijn geen dus geen 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er

door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt minstens sinds juni 2020 achterhaald te zijn. De echtscheiding werd vervolgens uitgesproken op 09.10.2020.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet voldoet omdat er minstens sedert 9 juni 2020 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, een gegeven dat niet betwist wordt door verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 november 2018 België is binnengereisd zodat de gemachtigde terecht mocht besluiten dat de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar geduurd heeft.

Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde onterecht zou stellen dat er sprake is geweest van een wettelijke samenwoning in plaats van een huwelijk, benadrukt de Raad dat deze stelling gesteund is op een fragmentarische lezing van de bestreden beslissing. Een volledige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker en de referentiepersoon gehuwd waren.

Verzoeker is verder de mening toegedaan dat de gemachtigde hem opnieuw moest uitnodigen om gehoord te worden. Verzoeker verwijst hierbij naar de coronapandemie waardoor terugvluchten geannuleerd/uitgesteld zouden worden.

De Raad ziet niet in welk belang verzoeker heeft bij de door hem geuite kritiek aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten, bevat. Verzoeker kan zich dus niet beroepen op eventuele hinder die hij zou ondervinden door annulatie/uitstel van terugvluchten door corona.

Verzoeker betoogt voorts dat het kennelijk onredelijk en onevenredig is waar de gemachtigde stelt dat de door hem overgemaakte stukken geen verder verblijf in België rechtvaardigen. In zoverre verzoeker betoogt dat de gemachtigde niet afdoende heeft aangetoond waarom zijn verblijfsrecht diende te worden “ingetrokken”, laat de Raad gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt waarom de gemachtigde van oordeel is dat het verblijfsrecht van verzoeker in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet beëindigd (en niet ingetrokken) diende te worden. Er werd ook uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn om de beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Voor wat de duur van betrokkenes verblijf in België betreft (B15 dd. 29.08.2018) in verhouding met het verblijf in het land van herkomst betreft slechts een erg korte periode. Betrokkene heeft 25 jaar in het land van herkomst gewoond, is er opgegroeid, en zou volgens het politieverslag dd. 08.10.2019 sinds augustus 2020 opnieuw verblijven of verbleven hebben in het land van herkomst (betrokkene maakte geen melding van een tijdelijke afwezigheid noch melding van terugkeer. In het administratieve dossier zijn er evenwel aanwijzingen dat hij mogelijks zou terugkeren gelet hij op zoek zou zijn naar een studio in de regio van Gent. Hoe ver het met die zoektocht staat, is niet duidelijk. Voor zover betrokkene heden reeds terug het land ingereisd zou zijn, dient opgemerkt te worden dat hij naglaten heeft zijn adres door te geven, waardoor hier geen rekening mee kan gehouden worden). In elk geval is het gelet op het voorgaande redelijk te stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst of origine en hij aldaar nog een sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen en dat hij de taal nog machtig.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft, werd een inburgeringscontract voorgelegd. Vooreerst betreft dit, samen met taallessen en maatschappelijke oriëntatie, een verplichte cursus. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Er werd echter geen bewijs voorgelegd dat hij dit traject ook daadwerkelijk heeft afgerond en alle onderdelen aldus heeft gevolgd.

Uit verklaringen van referentiepersoon en uit het attest van het CAW dd. 07.11.2019 blijkt evenwel dat meneer Nederlandse lessen volgde. In het attest van het CAW staat verder te lezen: "Als er nadien meer tijd vrijkomt zal hij met plezier de volgende niveaus aanvangen. Voor zijn inburgering legde hij een test af die positief geëvalueerd werd. Sinds juni 2019 is hij voltijds aan de slag bij het bedrijf Metalfire in Evergem. Hij werkt er met weekcontracten maar er is de intentie om hem een vast contract aan te bieden. Ook mevrouw G. (...) is aan het werk. Zij heeft twee kinderen uit een eerder huwelijk. De kinderen wonen in bij hen. Ze vormen samen een gezin. OCMW steun wordt er niet aangevraagd door het gezin H. (...). De twee salarissen volstaan voor de dagdagelijkse uitgaves." Van geen van voormelde stellingen uit het attest werd echter bewijs voorgelegd. Louter het attest zelf dient als een verklaring op eer beschouwd te worden, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Met betrekking tot betrokkene's integratie in het Rijk, dient opgemerkt te worden dat uit niets in het dossier alvast blijkt dat betrokkene op een manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Verder werd in het verleden een arbeidsovereenkomst bij ACCENT voorgelegd en loonfiches. Nergens echter kan in het dossier blijken dat betrokkene heden nog steeds tewerkgesteld zou zijn. Er werd een aantal keer getracht betrokkene te bevragen, o.a. met betrekking tot zijn integratie in het Rijk. Echter bleek betrokkene onvindbaar voor de politiediensten, noch hield hij zich aan de wettelijke verplichting om zelf zijn verblijfsadres door te geven. Heden zou betrokkene sinds enkele maanden in Tunesië verblijven. Zoals gesteld is het redelijk te stellen dat betrokkene heden niet meer tewerkgesteld is. Voor zover betrokkene terug in het land zou zijn en wel degelijk tewerkgesteld zou zijn of zou geweest zijn, dient vooreerst opgemerkt te worden dat niet hij nagelaten heeft daaromtrent iets voor te leggen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het loutere hebben van een job en bijhorend inkomen op zich geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens sprake moet geweest zijn van 3 jaar huwelijk, niet zijn opgenomen. Bovendien, bij gebrek aan contra-indicaties kan geconcludeerd worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Het is redelijk aan te nemen dat betrokkene ook heden (of op zijn minst in de maanden tot aan zijn eventuele terugkomst naar België indien reeds terug in België) daar in zijn levensonderhoud diende te voorzien en hij daartoe aldaar in de nodige bestaansmiddelen diende te voorzien. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Hij kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Wat betreft de gezinssituatie stellen we vast dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon en betrokkene niet meer gezamenlijk gevestigd zijn sinds minstens 09.06.2020, dat er sindsdien geen minimum aan relatie meer is, en dat vervolgens de echtscheiding werd uitgesproken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de 9-jarige dochter van referentiepersoon zou hebben aangerand. Ten gevolge daarvan zou aan betrokkene een verstoringsverbod opgelegd zijn waarbij hij referentiepersoon sowieso niet mag komen verstoren in de gezinswoning, noch zou hij nog enige rechten hebben om daar verder te verblijven. Verder werd betrokkene uit het huis gezet na voormelde aanranding. Verder verblijf in het kader van gezinshereniging is dus op zijn zachtst gezegd achterhaald. Er is geen sprake meer van een gezinsscel. Van minderjarige kinderen in het Rijk is er eveneens geen sprake. Uit het dossier kan evenmin blijken dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt in het Rijk. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn."

In deze dient de Raad vooreerst op te merken dat artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat "het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is." (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). Verzoeker benadrukt de elementen die zijn zaak kenmerken, doch hiermee werd rekening gehouden in de bestreden beslissing. Door louter de beoordeling van verweerder weer te geven en te stellen dat deze onredelijk is, toont verzoeker niet aan dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan

gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat niet om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze zijn verblijfsrecht heeft beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet en dat er evenmin sprake is van humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC